

Chương 3

Cassanara chớp mắt rồi mở hẳn ra khi cảm nhận bàn tay nóng bỏng, mạnh mẽ đang cởi cúc váy của cô. Giật mình cô ngược lên nhìn chăm chăm anh chàng Thọ sẵn đêm đã cứu mạng cô ở hộp đêm tối nay.

Đôi mắt như màn đêm của anh đói khát bởi dục vọng khi nhìn xuống cô.

“Là anh,” cơ thở ra, đầu quay mòng bởi giấc mơ.

Anh mỉm cười và có vẻ mừng bởi câu nói của cô. “Em nhớ tôi sao?”

“Tất nhiên rồi. Sao em có thể quên nụ hôn của anh chứ?”

Nụ cười của anh rạng rỡ hơn, pha thêm vẻ tinh quái trong khi anh mở làn váy của cô và đưa tay vuốt ve làn da. Cô rên lên bởi hơi ấm từ lòng bàn tay anh chạm vào da thịt cô. Trái với ý chí, một tia dục vọng như quét dọc toàn thân thể cô, bầu ngực râm ran bởi sự đụng chạm mạnh mẽ.

Cô nhận ra chàng chiến binh Viking của cô toàn thân không mảnh vải trên giường. Chắc, cũng không hẳn vậy. Anh đeo một chiếc vòng cổ bằng bạc hình cây búa của Thor và một cây thánh giá nhỏ.

Được rồi. Nói thế cũng hơi quá, nhưng quả thật chiếc vòng cổ nổi bật trên nền da ngăm ngăm của anh.

Ánh đèn mờ nhạt vuốt ve lên từng đường nét cơ thể lộng lẫy của anh. Bờ vai rộng nổi lên cơ bắp, ngực anh như được tạc ra từ khuôn mẫu hoàn hảo.

Và bờ hông...

Đúng là huyền thoại!

Ngực và chân anh phủ một lớp lông đen mỏng. Chiếc cảm cương nghị lún phún râu như van nài phụ nữ liếm dọc từ đó xuống tới khi anh phải ngửa hẳn ra để cô tiếp tục gặm nhấm chiếc cổ gợi cảm của anh.

Nhưng điều hấp dẫn cô nhất chính là hình xăm tinh tế của dân tộc Bắc Âu cổ che phủ toàn bộ bờ vai phải và kết thúc với một hình tròn kiểu cách phức tạp cuốn quanh bắp tay anh. Trông mới đẹp làm sao.

Nhưng cũng không sánh bằng người đàn ông trong vòng tay cô lúc này đây.

Cô rít lên trong khoái cảm và mong đợi.

“Mềm mại quá,” anh thì thầm trên làn môi cô trước khi chiếm đoạt chúng.

Cassandra thở dài. Toàn thân cô cháy bỏng khiến bản thân cô cũng kinh ngạc, đôi tay cô xoa khắp bờ vai trần rộng lớn của anh. Cô chưa từng cảm nhận điều gì như vậy. Rắn chắc, hoàn hảo, đôi vai anh cuộn lên năng lượng mạnh mẽ.

Cô muốn nhiều hơn.

Anh rời tay khỏi cơ thể cô để với lấy dải tóc tết. Cô nhìn anh ngấm nghĩa nó trong lúc tách từng lọn tóc ra. “Sao em lại buộc tóc thành như vậy?” anh hỏi bằng ngữ giọng trầm mê hoặc.

“Vì những sợi tóc xoắn cứ rối vào nhau.”

Mắt anh bùng lên tia lửa như thể dải tóc tết là thứ gì quái dị lắm. “Tôi không thích. Tóc em đẹp như vậy không nên buộc chúng lại.”

Anh luồn tay và những sợi tóc xoắn rối tự do của cô trong khi tia nhìn đầu đầu dụ dãn. Mềm mại. Ngón tay anh chải tóc cô tới khi chúng phủ lên khắp bầu ngực. Hơi thở anh phả lên da thịt cô.

“Có thể chứ,” anh nói, giọng bác Âu cổ gọi cảm, êm ái. “Tôi chưa từng gặp ai đẹp hơn em.”

Cô tan chảy, Cassandra chẳng thể làm gì hơn ngoài việc nhìn anh.

Anh đẹp trai cực kì. Về nam tính toát lên trong cái cách hoang dại khiến bản năng phụ nữ trong cô sôi lên cùng dục vọng nguyên thủy.

Rõ ràng anh là một kẻ nguy hiểm. Bản năng. Cứng rắn. Không chịu khuất phục.

“Tên anh là gì?” cô hỏi trong lúc anh cúi đầu niết lấy cổ cô. Gò má lún phún râu cạ vào da cô, truyền đến từng đợt run rẩy khắp cơ thể cô.

“Wulf.”

Cô rùng mình khi nhận ra ngọn nguồn của giấc mơ say đắm này. “Như trong Beowulf ấy hả?”

Anh mỉm cười vẻ đói khát, lộ ra đôi răng nanh dài. “Thực ra, tôi giống Grendel hơn. Tôi chỉ xuất hiện vào ban đêm, chực chờ nuốt chửng lấy em.”

Cô lại rùng mình lần nữa khi anh tinh nghịch liếm một vệt dài dề mê lên người cô.

Anh chàng này quả thực rất biết cách thỏa mãn phụ nữ. Tuyệt vời hơn là anh ấy không có vẻ gì vội vã muốn kết thúc chuyện này, trái lại anh từ từ thưởng thức cô.

Nếu trước đó cô còn nghi ngờ thì giờ việc này càng khiến cô khẳng định đây là một giấc mơ.

Wulf đưa lưỡi lên làn da mềm mại và vui sướng bởi cô rên khẽ đầy khoái cảm khi anh thưởng thức da thịt ngọt ngào pha chút mằn mặn của cô. Anh yêu cái cảm giác êm ái, ấm áp này cùng mùi hương trên người cô gái.

Cô đúng là một món khoái khẩu.

Anh đã không mơ những chuyện thế này trong bao thế kỉ. Một giấc mơ như thật, dù anh biết không phải vậy.

Cô chỉ là sản phẩm từ trí tưởng tượng đòi khát của anh.

Dù vậy, cô chạm vào anh theo cái cách anh chưa từng biết tới. Cô tỏa ra hương thơm tuyệt vời... như mùi hoa hồng và bột phấn tươi mới.

Nữ tính. Mềm mại.

Như món ăn ngon lành chỉ chờ đợi anh thưởng thức. Hoặc tuyệt vời hơn, là nuốt trọn.

Ngả ra sau, anh quay lại với mái tóc của cô nhắc anh nhớ tới màu ánh mặt trời. Những sợi vàng nóng bỏng làm anh say đắm, những sợi xoắn cuốn lấy ngón tay anh, níu giữ tới tận gốc rễ trái tim băng giá của anh. “Tóc em thật đẹp.”

“Anh cũng vậy,” cô đáp lại trong khi lùa tay vào mái tóc anh vuốt dựng ngược khỏi khuôn mặt.

Đầu ngón tay cô cạ lên lớp râu lún phún trên mặt anh trong lúc cô dò dẫm đường cong dưới quai hàm. Thánh thần ơi, đã bao lâu rồi anh chưa đụng tới phụ nữ?

Ba hay bốn tháng?

Hay là ba, bốn chục năm rồi?

Anh chẳng nhớ nổi nữa khi mà thời gian cứ kéo dài tới vô tận. Anh chỉ biết rằng đã từ lâu rồi anh đã từ bỏ ước mơ được ôm ấp một người con gái như thế này.

Vì chẳng có ai nhớ nổi anh, anh từ chối đưa những cô gái tử tế lên giường.

Anh biết quá rõ cái cảm giác thức dậy sau cơn say đắm mà chẳng biết chuyện gì đã xảy ra. Cứ tự hỏi, liệu bao nhiêu phần là thật và bao nhiêu phần là mơ.

Vì thế anh chuyển sang tìm kiếm những cô gái phục vụ anh vì tiền, và chỉ khi nào anh thực sự không chịu nổi cuộc sống vắng vẻ hiu quạnh.

Nhưng cô gái này nhớ được nụ hôn của anh.

Cô đã nhớ ra anh.

Ý nghĩ ấy khiến trái tim anh đau đớn. Anh thích giấc mơ này, nếu có thể, anh muốn ở lại đây mãi mãi.

“Nói tôi biết tên em đi, mèo hoang¹.”

“Cassandra.”

Anh cảm thấy tên cô rung lên bên dưới làn môi anh khi anh hôn lên hõm cổ cô.

Anh thích điều đó. Anh yêu âm thanh phát ra từ cô khi cô đáp lại những cái vuốt ve của anh. Cô xoa bàn tay nóng bỏng, háo hức khắp tấm lưng trần của anh, rồi cô dùng tay trên vết nung ở vai trái.

“Cái gì đây?” cô hỏi tò mò.

Anh liếc xuống dấu hiệu hình cung tên. “Dấu hiệu của Artemis - Nữ thần săn bắn và cũng là Nữ thần Mặt trăng.”

“Mọi Thợ săn đêm đều có nó à?”

“Phải.”

“Kì lạ thật..”

Wulf không chịu nổi tấm vải ngăn cách thêm nữa. Anh muốn nhiều hơn.

Anh nhắc gấu vấy lên. “Nên đốt cái này đi.”

Cô nhú mày. “Tại sao?”

“Vì nó ngăn cách tôi với em.”

Anh kéo nó thẳng qua đầu cô.

Hai mắt cô mở lớn trong giây lát rồi tối lại bởi đam mê.

“Tốt hơn rồi,” anh thì thầm.

Anh vuốt tay từ khe ngực xuống bụng cô rồi vòng qua hông.

Cassandra vươn tay lên vuốt ve khuôn ngực sáng lên bởi làn da màu bánh mật của anh, vui sướng cảm nhận những múi cơ cứng như đá tảng. Thật tuyệt vời.

Sức mạnh chết chóc tỏa ra ngàn ngạt nơi anh, nhưng anh lại rất dịu dàng, như chú sư tử đã thuần hóa trên giường cô. Cô không thể tin nổi vẻ nhẹ nhàng trong những cái vuốt ve nóng rẫy nhưng điệu nghệ của anh.

Đường nét tối tăm, u buồn trên gương mặt anh khuấy đảo cô tận trong sâu thẳm, đôi mắt anh chứa đựng sự sống động như thể chúng hút luôn cả thế giới quanh anh.

Cô muốn thuần hóa con thú hoang này.

Nuôi dưỡng anh bằng bàn tay cô.

Anh khẽ gầm lên rồi hôn cô điên cuồng.

Như loài thú săn mồi uyển chuyển, mạnh mẽ, anh lần tới miệng cô, thiêu đốt cô bằng những nụ hôn.

“Đúng rồi,” anh thở dốc khi cô siết lấy anh. Hơi thở anh rời rạc, anh nhìn cô chăm chú cùng con đói khát chân thật tới mức khiến cô run rẩy mong chờ.

“Chạm vào anh đi, Cassandra,” anh thì thầm, tay anh phủ lên tay cô.

Cô nhìn anh khi hai mắt anh nhắm lại, anh chỉ cho cô cách vuốt ve. Cô cần môi cảm nhận anh trong lòng bàn tay.

Quai hàm anh cứng lại, anh mở mắt ra, gặm lấy cô bằng tia nhìn bỏng cháy. Cô biết trò chơi đã kết thúc.

Cô ngược lên nhìn anh.

Anh cắn môi khi cô lùa tay dọc xương sống anh, để lại những vết móng tay hằn.

Anh gầm lên đáp trả.

Anh muốn cảm nhận nhiệt tình của cô.

Anh nam tính bẩm sinh. Dũng mãnh và cuồng si.

Một người mà cô không hề biết gì trừ việc anh khiến những người anh em đồng ngoại nhà cô run lên trong khiếp sợ.

Anh đã cứu sống cô.

Có lẽ dục vọng phong bế của cô đã triệu hồi anh vào trong giấc mơ này. Nhu cầu muốn được giao tiếp với ai đó trước khi cô chết.

Đó là tiếc nuối lớn nhất của Assandra. Chỉ bởi lời nguyện tới từ gia tộc của mẹ cô mà cô đã quá sợ hãi không dám giao tiếp với các Apollite khác. Cũng như người mẹ quá cố, cô bị ép buộc sống trong thế giới loài người, đóng giả là một trong số họ.

Nhưng cô chưa bao giờ là họ. Không hẳn thế.

Cô chỉ muốn được chấp nhận. Tìm một ai đó có thể hiểu được quá khứ của cô mà không cho rằng cô bị điên khi cô kể về gia tộc bị nguyện rửa của mình.

Cùng những con quỷ đeo đuôi trong đêm.

Giờ thì cô có hẳn cho mình một Thọ sản đêm.

Ít nhất là trong đêm nay.

“Tuyệt thật,” anh lên tiếng, ngẩng đầu cười với cô. “Cảm ơn em.”

Cô cười đáp lại anh.

Ngay khi cô vươn tay khum lấy mặt anh, cô nghe thấy tiếng chuông báo thức.

Cassandra vùng thức dậy.

Tim cô đập dữ dội khi cô với tay tắt chuông. Lúc đó cô mới nhận ra tóc cô đã xổ tung ra còn váy thì nằm thành một đống trên sàn nhà...

Wulf giật mình thức dậy. Tim anh động thình thịch khi anh ngược nhìn đồng hồ. Mới hơn sáu giờ, tiếng động trên lầu báo cho anh biết trời đã sáng.

Anh nhíu mày nhìn quanh phòng trong bóng tối. Không có gì bất thường.

Nhưng giấc mơ...

Quá đổi chân thật.

Anh xoay người nằm nghiêng, ôm chặt gối. “Khả năng ngoại cảm chết tiệt,” anh gầm nhẹ. Chúng không để anh được yên. Giờ chúng còn tra tấn anh bởi những điều anh biết mình không thể có được.

Khi anh trôi dần vào giấc ngủ, anh gần như có thể thề mình vẫn ngửi thấy mùi hương hoa hồng và bột phấn thoang thoang trên da anh.

“Cass,” Kat lên tiếng chào khi Cassandra ngồi xuống bàn ăn sáng.

Cassandra không đáp lại. Cô cứ liên tục nhìn thấy Wulf. Cảm giác bàn tay anh trên cơ thể cô.

Nếu cô không biết rõ hơn, cô có thể thề anh vẫn ở đây với cô.

Nhưng cô không rõ người tình trong mộng của cô là ai. Vì sao anh lại ám ảnh cô.

Kì lạ thật.

“Cậu ổn chứ?” Kat hỏi.

“Ừ, tớ đoán vậy. Tớ qua tớ ngủ không được.”

Kat đặt tay lên trán cô. “Trông cậu như bị sốt ấy, nhưng lại không phải.”

Đúng là cô phát sốt, nhưng không phải vì ốm. Một phần trong cô không muốn làm gì ngoài quay lại giường ngủ một giấc, và để tìm kiếm người đàn ông bí ẩn của cô, tiếp tục cuộc tình với anh cho tới hết ngày.

Kat đưa cô bát cháo ngô.

“Mà này, Michelle gọi và gửi lời cảm ơn cậu đã giới thiệu Tom với cô ấy tối qua. Anh ta muốn gặp lại cô ấy ở Inferno tối nay và cô ấy hỏi xem liệu ta có thể đi cùng không.”

Cassandra nhăn mặt khi lời của Kat như chạm đến thứ gì đó mơ hồ trong kí ức của cô.

Đột nhiên, cô nhìn thấy hộp đêm tối qua. Và lũ Daimon.

Cô nhớ ra nỗi khiếp sợ.

Hơn hết thảy, cô nhớ Wulf.

Không phải người tình dịu dàng như trong mơ, mà là người đàn ông đáng sợ, tối tăm đã giết chết lũ Daimon ngay trước mặt cô.

“Chúa ơi,” cô thở hắt ra khi từng chi tiết trở nên sáng rõ.

“Sau năm phút không ai trong hộp đêm này sẽ nhớ rằng họ từng thấy tôi.” Lời của anh vang lên trong tâm trí cô.

Nhưng cô vẫn nhớ anh mà.

Chà.

Anh đã về nhà cùng với cô sao?

Không. Cassandra thả lỏng khi nhớ rõ anh đã rời đi. Và rồi cô quay lại hộp đêm cùng với bạn bè.

Cô đã lên giường một mình.

Nhưng lúc tỉnh dậy, cô trần như nhộng. Toàn thân ướt đẫm...

“Cass, tớ thấy lo rồi đây.”

Cassandra thờ sâu rồi lắc đầu, xua tan mọi chuyện. Chỉ là mơ thôi. Phải là như vậy. Mọi chuyện quá vô lý. Nhưng khi nói tới sức mạnh siêu nhiên thì Daimon và Thọ sẵn đêm chẳng bao giờ có lý cả.

“Tớ ôn, nhưng tớ không tới lớp sáng nay đâu. Tớ nghĩ chúng ta cần tìm hiểu vài chuyện.”

Kat trông còn lo lắng hơn. “Cậu chắc chứ? Cậu chưa từng bỏ buổi học nào vì bất cứ chuyện gì.”

“Ừ,” cô đáp cùng với một nụ cười. “Cậu mang theo laptop đi, để xem ta có thể tìm hiểu gì về Thọ sẵn đêm.”

“Kat nhưong mày. Tại sao?”

Bao nhiêu năm qua, Cassandra luôn bị tộc người phía nhà mẹ truy đuổi, cô chỉ tin tưởng vào hai người vệ sĩ.

Một người đã chết lúc cô mười ba tuổi, trong một trận chiến suýt lấy đi tính mạng cô.

Người còn lại là Kat, người chấp nhận sự thật dễ dàng hơn rất nhiều so với vệ sĩ đầu tiên. Kat chỉ nhìn cô, nháy mắt rồi nói. “Tuyệt. Tớ có thể giết chúng mà không phải vào tù sao?”

Kể từ đó, Cassandra không giữ bí mật nào với Kat. Cô ấy là bạn và là vệ sĩ của cô, cũng hiểu rõ về Apollite cùng phong tục tập quán của họ như Cassandra vậy.

Thực ra cũng không nhiều lắm. Apollite có thói quen xấu là không để ai biết về họ mà được sống.

Dù vậy, cô vẫn cảm thấy nhẹ nhõm khi tìm được người không nghĩ là cô bị điên hay mắc bệnh ảo giác. Nhưng suốt năm năm qua, Kat cũng chứng kiến đủ số Daimon và Apollite bám theo họ để hiểu ra mọi chuyện là có thật. Mấy tháng qua, mỗi lúc Cassandra càng cận kề với những phút cuối cuộc đời, lũ Daimon cũng bớt tấn công khiến cô cảm nhận được sự nhỏ nhoi trong cuộc sống bình thường. Nhưng cô không ngốc đến nỗi cho rằng mình đã an toàn. Cô không bao giờ an toàn.

Cho tới ngày cô chết.

“Có vẻ tôi qua tở đã gặp một Thọ săn.”

Kat nhú mày. “Khi nào?”

“Ở hộp đêm.”

“Khi nào?” Kat lặp lại.

Cassandra dè dặt không muốn nói. Một vài chi tiết vẫn còn mờ ảo, nên cho tới khi cơ chưa thể nhớ ra thêm, cô không muốn làm Kat lo.

“Tớ thấy anh ta trong đám đông.”

“Vậy sao cậu biết anh ta là Thọ săn đêm? Tớ tưởng cậu từng nói họ chỉ có trong truyền thuyết.”

“Tớ không chắc. Anh ta có thể chỉ là một kẻ kì quái tóc đen và có răng nanh, nhưng nếu tớ đúng và anh ta đang ở đây, tớ cần phải biết, vì anh ta có thể là người nói cho tớ biết liệu tớ có phải chết sau tám tháng nữa không.”

“Được rồi tớ hiểu rồi. Nhưng cậu biết đấy, có thể anh ta chỉ là một kẻ ham mê thời trang Gò-tích, đóng giả ma cà rồng hay lui tới Inferno thôi.” Kat đi về phòng ngủ để lấy laptop và đặt nó lên bàn bếp trong lúc Cassandra ăn nốt bữa sáng.

Ngay khi bật laptop, Cassandra đăng nhập vào trang Katoteros.com. Đó là một cộng đồng trên mạng mà cô phát hiện ra hơn một năm trước. Trên đó có các Apollite thường nói chuyện với nhau. Nhìn ở ngoài thì trông nó có vẻ như một là trang chuyên về lịch sử Hy Lạp, nhưng thực ra có vài khu vực được bảo mật.

Không có thông tin chính thức nào về Thọ săn đêm. Vì thế cô và Kat bỏ thời gian cô truy cập chui vào các khu vực đó. Mà điều này thì còn khó hơn vượt rào vào các trang mạng của Chính phủ nữa.

Sao mấy kẻ siêu năng lực cứ không muốn người khác khám phá ra nơi chốn của mình thế nhỉ?

Được rồi, cô hiểu nhu cầu giữ bí mật đó. Nhưng đúng là quá tội cho một cô gái đang cần một vài đáp án cho câu hỏi của mình.

Điều gần nhất với thứ cô cần tìm kiếm là một đường dẫn tới trang “Hỏi các Nhà tiên tri”. Cô nhấn vào đường dẫn rồi nhập tên hòm thư của mình vào. “Thợ săn đêm có thật không?”

Sau đó, cô tìm kiếm thêm nhưng chẳng được gì. Cứ như họ không tồn tại vậy.

Trước khi thoát khỏi đó, hòm thư của cô báo tin từ Nhà tiên tri với lời đáp vắn vắn hai từ.

Còn người?

“Có lẽ họ chỉ là huyền thoại thôi,” Kat lại tiếp lời.

“Chắc vậy”. Nhưng huyền thoại không hôn phụ nữ như cách Wulf đã hôn cô, và cũng không chui vào giấc ngủ của cô như thế.

Hai giờ sau, Cassandra quyết định chọn phương pháp cuối cùng... Bỏ cô.

Kat lái xe đưa cô tới tòa cao ốc của bố cô ở trung tâm St. Paul. Cũng may là giao thông vào tầm chín, mười giờ đã vắng nên Kat chỉ khiến cô phải chịu một cơn đau tim nho nhỏ với kiểu lái xe luồn lách của mình.

Mà dù có là buổi nào hay giao thông tắc nghẽn tới đâu, Kat luôn lái xe như thể lũ Daimon đang đuổi theo ngay sau họ.

Kat vòng vào bãi đỗ, dừng lại một chút ở cổng lấy vé tự động trước khi đánh tay lái vòng qua một chiếc Toyota đang tiến tới chậm chậm, cuối cùng thắng lại ở một điểm đỗ xe khá đẹp.

Tài xế chiếc Toyota lên tiếng bực bội với họ rồi bỏ đi.

“Kat à, cậu lái xe như thể đang chơi trò chơi điện tử vậy.”

“Rồi, rồi. Muốn xem khẩu súng điện tở giấu dưới nắp ca-pô không, tở sẽ cho chúng tở bởi nếu không chịu tránh đường.”

Cassandra cười phá lên, và dù một phần trong cô tự hỏi liệu Kat có giấu gì thật không. Cô hiểu bạn mình, điều đó hoàn toàn có thể.

Ngay khi rời khỏi bãi đỗ để tiến vào tòa nhà, cả hai ngay lập tức thu hút sự chú ý của mọi người. Nhưng lúc nào chẳng vậy. Không phải ngày nào người ta cũng được gặp những cô nàng cao trên một mét tám mươi. Chưa kể là Kat còn rất đẹp, Cassandra sẽ phải bỏ đầu của cô ấy ra nếu như muốn bạn mình trở nên hòa đồng ở bất kì chốn nào, ngoại trừ Hollywood.

Vì vệ sĩ không đầu thì chẳng còn tác dụng gì nên Cassandra đành chịu đựng cô gái đáng ra nên làm cho hãng người mẫu LA Models.

Bảo vệ công ty chào họ ở cửa ra vào với cái gật đầu và ra hiệu cho họ vào trong.

Bố của Cassandra chính là Jefferson T. Peters khét tiếng của Công ty Dược phẩm Peters, Briggs và Smith, một trong những công ty nghiên cứu và phát triển thuốc men lớn nhất thế giới.

Nhiều người tỏ ánh nhìn ghen tỵ khi cô đi ngang qua. Họ biết cô là người thừa kế duy nhất của bố cô, và họ nghĩ chắc chắn cô sẽ sống đến lúc đó.

Giá mà họ biết.

“Chào cô Peters,” trợ lý hành chính của bố chào Cassandra khi cuối cùng cô cũng lên tới tầng hai mươi hai. “Tôi gọi bố cô nhé?”

Cassandra mỉm cười với người phụ nữ mảnh mai, cực kì quyến rũ và rất ngọt ngào, nhưng lúc nào cũng khiến cô có cảm giác cô nên giảm thêm khoảng năm cân và lùa tay vào tóc để chải cho thẳng thơm. Tina là một trong những người ăn mặc vô cùng tỉ mỉ mà không có một khuyết điểm nào lộ ra.

Diện bộ vét Ralph Lauren không tì vết, Tina đối lập hoàn toàn với cô, người lúc nào cũng mặc áo phông của trường đại học và quần hò.

“Ông ấy đang ở một mình à?”

Tina gật đầu.

“Vậy tôi sẽ vào và cho ông ấy một sự ngạc nhiên.”

“Chắc chắn rồi. Ông ấy sẽ rất vui khi được gặp cô.”

Đề lại Tina với công việc của mình và Kat ngồi chờ gần đó, Cassandra vào thánh địa công việc của bố cô.

Văn phòng ông thiết kế theo phong cách hiện đại, toát lên một vẻ “lạnh băng”, trái ngược hoàn toàn với tính cách con người ông. Bố yêu mẹ thắm thiết và từ giây phút cô chào đời, ông đã cưng chiều cô với tất cả những gì ông có.

Bố cô vô cùng đẹp trai với mái tóc nâu thẫm pha một vài sợi hoa râm nổi bật. Ở tuổi năm mươi chín, trông ông khỏe khoắn và thon gọn như chỉ mới hơn bốn mươi.

Dù cô bị buộc phải lớn lên cách xa ông, do quá sợ đám người Apollite hay Daimon sẽ tìm ra nếu cô ở một chỗ quá lâu, ông chưa bao giờ để cô đi xa quá dù kể cả cô có ở bên kia vòng trái đất. Chỉ một cú điện thoại hoặc thậm chí là một chuyến bay.

Suốt bao năm qua, ông luôn xuất hiện bất ngờ trên bậc thềm nhà cô cùng quà tặng và những cái ôm, đôi lúc vào nửa đêm. Đôi lúc vào ban ngày.

Lúc còn nhỏ, cô và các chị thường cá cược xem ông có xuất hiện nữa không. Ông không bao giờ khiến họ thất vọng, hoặc bỏ lỡ bất kì ngày sinh nhật nào.

Cassandra yêu người đàn ông này hơn bất cứ điều gì trên thế giới và cô luôn lo sợ có chuyện gì xảy ra với ông nếu như tám tháng nữa cô cũng chết như mọi Apollite khác. Đã bao lần cô phải chứng kiến nỗi đau đớn, buồn khổ của ông khi chôn cất mẹ và bốn người chị của cô.

Từng người ra đi khiến trái tim ông tan vỡ, nhất là vụ nổ bom trong xe hơi đã lấy đi sinh mạng của mẹ và hai người chị cuối cùng.

Liệu ông còn đủ sức chịu một cú sốc như thế nữa không?

Đẹp suy nghĩ đáng sợ đó sang một bên, cô tiến tới chiếc bàn làm việc cao cấp với khung thép và kính của bố.

Ông đang nói chuyện điện thoại nhưng lập tức ngắt máy khi ngược lên nhìn cô từ đồng giấy tờ.

Mặt ông lập tức sáng bừng lên, ông đứng dậy ôm cô, rồi lùi lại với vẻ lo lắng. “Con làm gì ở đây thế, con yêu? Không phải giờ con nên ở trường sao?”

Cô vỗ lên cánh tay ông, thúc giục ông quay trở lại bàn còn mình thì ngồi xuống một cái ghế êm ái trước mặt. “Có lẽ vậy.”

“Thế sao con lại ở đây? Con có bao giờ bỏ học để đến gặp bố đâu?”

Cô cười phá lên khi ông nhắc lại câu y hệt Kat lúc trước. Có lẽ cô cần phải thay đổi thói quen của mình. Tong tình cảnh của cô, những thói quen dễ đoán rất nguy hiểm. “Con muốn nói chuyện với bố.”

“Chuyện gì?”

“Thợ săn đêm.”

Mặt ông tái lại, khiến cô tự hỏi liệu ông biết bao nhiêu và sẵn sàng chia sẻ được bao nhiêu. Ông có thói quen bảo bọc cô hơi quá, tới mức khó chịu, vì thế cô mới có lịch sử dài với các vệ sĩ là vậy.

“Vì sao con muốn biết về họ” bố cô hỏi lại vẻ dè chừng.

“Vì tôi qua con bị Daimon tấn công, một thợ săn đã cứu con.”

Ông đứng dậy và chạy bỏ tới bên cô. “Con có bị thương không?”

“Không ạ,” cô nhanh chóng an ủi ông trong lúc ông kiểm tra một lượt xem cô có bị tổn hại gì không. “Con chỉ sợ thôi.”

Ông ngả ra sau với cái nhìn nghiêm khắc, tay vẫn giữ lấy khuỷu tay cô. “Được rồi. Con phải thôi học ngay, chúng ta sẽ...”

“Bố à,” cô nói chắc chắn, “Con sẽ không thôi học khi chỉ còn chưa đầy một năm nữa là tốt nghiệp rồi. Con chán phải chạy trốn rồi.”

Dù có thể cô không sống được quá tám tháng, nhưng biết đâu. Cho tới khi cô biết chắc, cô sẽ sống nốt cuộc đời bình thường nhất có thể.

Cô nhìn ra vẻ khiếp sợ trên mặt bố. “Con không được cãi bố, Cassandra. Bố đã thề với mẹ con rằng bố sẽ bảo vệ con khỏi đám người Apollite và bố sẽ làm vậy. Bố sẽ không để chúng giết nốt con.”

Cô nghiến chặt răng khi nhớ tới lời thề mà ông coi là thiêng liêng ấy cũng như đối với công ty này. Cô biết cô thừa kế cái gì từ gia tộc đẳng ngoại.

Qua bao thế kỷ, chính tổ tiên của cô đã khiến Apollite chịu đựng lời nguyền.

Vì lòng đố kị và ghen tuông, cụ kị gì đó của cô đã đưa lính tới sát hại con trai và người tình của Thần Apollo. Để trả thù, vị thần mặt trời của người Hy Lạp đã từ bỏ giống loài Apollite.

Vì nữ hoàng Apollite ra lệnh cho lính của mình biến vụ sát hại trông giống như một vụ thú dữ ăn thịt người, Apollo đã ban cho giống loài này toàn bộ đặc điểm của loài thú: răng nanh dài, tốc độ, sức mạnh và đôi mắt của kẻ săn mồi. Họ buộc phải uống máu nhau để sinh tồn.

Thần đã từ bỏ họ, cảm họ ra ngoài ánh sáng để vị thần đang tức giận không bao giờ còn nhìn thấy họ nữa.

Nhưng điều khủng khiếp nhất là thần nguyên rửa họ chỉ được phép sống hai mươi bảy năm, đó cũng là số tuổi người tình của thần khi nàng bị sát hại.

Vào sinh nhật hai mươi bảy, Apollite sẽ chậm rãi thổi rữa và đau đớn. Cái chết kinh hoàng tới mức hầu hết gia tộc đã tự sát vào ngày trước sinh nhật hầu thoát khỏi lời nguyền.

Hy vọng duy nhất của họ là giết người rồi chiếm đoạt linh hồn họ. Chẳng còn cách khác nếu muốn kéo dài mạng sống. Nhưng giây phút họ biến thành Daimon, họ đã bước qua ranh giới và đánh thức cơn thịnh nộ của các thần.

Chính lúc đó, Thọ săn đêm được triệu tới để giết họ, giải thoát cho các linh hồn tù tội trước khi linh hồn đó tan biến hoàn toàn.

Tám tháng nữa, Cassandra sẽ bước sang tuổi hai bảy.

Cô sợ điều đó.

Cô mang dòng máu lai với con người và chính vì vậy, cô vẫn ra ngoài vào ban ngày được, nhưng cô phải che chắn và không thể ở dưới ánh mặt trời quá lâu nếu không muốn bị bỏng nặng.

Răng nanh dài của cô đã bị cưa bớt khi cô lên mười, và dù luôn bị thiếu máu, nhu cầu bổ sung máu vẫn được đáp ứng bằng cách tiêm truyền mỗi tháng hai lần.

Cô còn may mắn. Những người lai giữa Apollite và con người mà cô gặp mấy năm qua đều mang nhiều đặc tính giống dòng máu Apollite của họ.

Tất cả bọn họ đều chết năm hai bảy tuổi.

Tất cả.

Nhưng Cassandra luôn hi vọng phần người trong cô đủ mạnh để cô sống sót qua mốc đó.

Dù cuối cùng cô cũng không biết nữa, cô chưa từng tìm thấy ai biết nhiều hơn về “tình cảnh” của cô hơn chính cô.

Cassandra không muốn chết. Không phải khi cuộc sống có quá nhiều điều ý nghĩa với cô. Cô muốn những điều như bao người khác. Một người chồng. Một gia đình.

Hơn hết thảy, một tương lai.

“Có lẽ anh thợ săn này biết gì đó về dòng máu lai của con. Có thể anh ta sẽ...”

“Mẹ con sẽ phát hoảng lên nếu nghe thấy tên họ,” bố cô lên tiếng khi vuốt ve gò má cô. “Bố không biết nhiều về tộc Apollite nhưng bố biết họ đều ghét Thọ

săn đêm. Mẹ con gọi bọn họ là những sát thủ tàn ác, máu lạnh, không ai nói lý lại được.”

“Họ đâu phải Kẻ hủy diệt.”

“Nhưng như cách mẹ con nói thì đúng vậy đấy.”

Đúng vậy. Mẹ cô từng dành hàng giờ để cảnh báo cô và các chị tránh xa ba điều: Thợ săn đêm, Daimon và Apollite - theo đúng thứ tự đó.

“Mẹ còn chưa gặp họ. Tất cả những gì bà ấy biết là do ông bà ngoại kể lại và con ngờ là họ cũng chưa từng gặp Thợ săn đêm. Hơn nữa, nếu anh chàng Thợ săn này là chìa khóa giúp con tìm ra cách sống lâu hơn thì sao?”

Bố cô nắm chặt tay cô. “Thế nếu hấn ta được cử đi giết con cũng như lũ Daimon và Apollite đã giết mẹ con thì sao? Con biết truyền thuyết nói gì rồi. Giết con thì lời nguyện sẽ được xóa bỏ.”

Cô nghĩ ngợi một lát. “Nếu họ đúng thì sao? Nếu con chết thì các Apollite khác sẽ được sống bình thường không biết chừng? Có lẽ con nên chết.”

Khuôn mặt bố cô đỏ lên vì giận dữ. Tia nhìn nghiêm khắc thiêu cháy cô khi ông nắm chặt tay cô hơn. “Cassandra Elaine Peters, tốt hơn là đừng để bố nghe con nói vậy nữa. Con hiểu chưa?”

Cassandra gật đầu, hời hợt vì đã khiến ông tăng huyết áp khi đó là điều cuối cùng cô muốn. “Con biết rồi. Con chỉ buồn quá thôi.”

Ông hôn lên trán cô. “Bố biết rồi, con yêu. Bố biết.”

Cô nhìn ra nỗi thống khổ trên gương mặt ông khi ông đứng dậy, quay trở về ghế ngồi.

Ông không nói ra điều cả hai cùng nghĩ tới. Rất lâu trước đây, ông đã giao phó cho một đội nghiên cứu hầu tìm ra “cách chữa” căn bệnh hiếm gặp của cô chỉ để phát hiện ra rằng khoa học hiện đại không giúp ích được gì trước cơn thịnh nộ của một vị thần.

Có lẽ ông nói đúng, có thể anh chàng Wulf đó cũng nguy hiểm với cô như mọi kẻ khác. Cô biết Thợ săn đêm được tái sinh để tiêu diệt Daimon, nhưng cô không biết họ đối phó với Apollite thế nào.

Mẹ cô từng nói không được tin bất kì ai, đặc biệt là những kẻ hành nghề giết chóc.

Dù vậy, cô bạo gan cho rằng giống loài đã dành hàng bao thế kỉ săn lùng chủng tộc của cô hẳn sẽ biết mọi điều cô muốn biết.

Thế nhưng cô lại nghĩ, sao một Thọ săn đêm phải đi giúp một Apollite vốn là kẻ thù không đội trời chung chứ?

“Một ý nghĩ điên rồ, phải không ạ?”

“Không đâu, Cassie,” bố đáp lại nhẹ nhàng. “Chuyện này không điên tí nào cả. Bố chỉ không muốn con bị tổn thương.”

Cô đứng dậy, lại gần để ôm hôn bố. “Con sẽ về trường và quên hết những chuyện này đi.”

“Bố vẫn mong con sẽ nghĩ lại về việc rời khỏi đây một thời gian. Nếu lũ Daimon đó đã gặp được con, hẳn chúng sẽ nói với ai khác về việc con đang ở đây.”

“Bố tin con đi, chúng không có đủ thời gian đâu. Không ai biết con ở đây và con cũng không muốn đi đâu cả.”

Chẳng bao giờ.

Lời nói lơ lửng chưa được nói ra. Cô nhìn cánh môi bố run run khi cùng nghĩ tới đồng hồ đang điểm từng giây chờ tới ngày tận số của cô.

“Sao con không ghé qua chỗ bố tối nay, ta cùng ăn tối?” bố lại hỏi. “Bố sẽ nghĩ làm sớm và...”

“Con đã hứa với Michelle sẽ cùng làm gì đó. Con gọi lại bố ngày mai được không ạ?”

Ông gật đầu và ôm cô thật chặt tới mức cô nhăn nhó vì áp lực đè quanh eo. “Con phải cẩn thận đấy.”

“Vâng ạ.”

Nhìn về mặt ông, cô có thể nói ông không muốn cô đi cũng như chính bản thân cô không muốn rời khỏi ông. “Bố yêu con, Cassandra.”

“Con biết. Con cũng yêu bố.” Cô cười với ông và để ông lại trong văn phòng mình.

Cassandra bước ra khỏi tòa nhà công ty bố, trong lúc đó, tâm trí cô quay trở về giấc mơ đêm qua, về Wulf và cảm giác được ôm anh.

Kat xuất hiện sau lưng cô, vẫn giữ im lặng, cho cô một khoảng không cần thiết. Cô thích vệ sĩ của mình cũng vì lý do đó.

Đôi lúc cô cảm giác như Kat thấu hiểu suy nghĩ của cô.

“Tớ muốn uống Starbucks,” Cassandra lên tiếng với Kat sau lưng. “Còn cậu?”

“Tất nhiên rồi. Cà phê nguyên chất hoặc tớ thà chết còn hơn.”

Trong lúc bước dọc con phố tới tiệm cà phê, Cassandra lại bắt đầu nghĩ về Thọ săn đêm.

Từ lúc nghe những chuyện thần thoại mẹ kể để dọa cô, cô chẳng buồn đếm xỉa tới đám người này nữa, thế nên cô cũng chưa thực sự từng nghiên cứu về họ dù cô học về Hy Lạp cổ đại. Từ lúc nhỏ, cô đã dành phần lớn thời gian rảnh tìm tòi về lịch sử tộc người mình cũng như những truyền thuyết cổ đại.

Cô không nhớ đã từng đọc thấy tài liệu nào về Thọ săn đêm, chứng tỏ những câu chuyện của mẹ toàn là kiểu để dọa trẻ con chứ không phải chuyện có thật.

Nhưng có lẽ cô đã bỏ qua chi tiết nào chẳng...

“Cassandra!”

Cô dừng suy nghĩ, ngược lên nhìn một trong hai anh bạn cùng lớp đang vẫy tay với cô trên đường tới gần Starbucks. Cậu ta chỉ cách nơi đó một hai bước, một cậu chàng đáng yêu kiểu hướng đạo sinh với mái tóc đen ngắn, xoắn lộn và đôi mắt xanh lơ thân thiện.

Cậu ta nhắc cô nhớ tới nhân vật Opie Taylor trong chương lộ trình truyền hình Andy Griffith Show, cô thậm chí còn nghĩ cậu ta sẽ gọi cô là “bà”.

“Chris Eriksson,” Kat thì thầm khi cậu ta lại gần.

“Cảm ơn,” Cassandra cũng thì thầm đáp lại, biết ơn khả năng nhớ tên tuyệt vời của Kat. Cô chỉ nhớ được mặt chứ không thường nhớ tên.

Cậu chàng dừng lại trước mặt hai cô gái.

“Chào cậu, Chris,” cô lên tiếng và cười với cậu. Cậu ta tốt bụng, luôn giúp đỡ ai cần. “Sao cậu lại ở đây?”

Cậu ta có vẻ không thoải mái lắm. “Tớ... à... tớ đi nhận đồ hộ ấy mà.”

Kat trao đổi ánh nhìn thích thú với cô. “Nghe đáng ngờ đây. Hi vọng không phải chuyện gì phi pháp chứ.”

Mặt cậu chàng đỏ lừ. “Không phải, không phi pháp gì đâu. Chuyện riêng thôi.”

Chẳng hiểu sao Cassandra lại thích thú hơn nếu đó là chuyện phi pháp. Cô chờ một hai phút cho cậu ta bớt ngượng.

Chris là sinh viên trong lớp Anh ngữ cổ của cô. Họ ít trò chuyện với nhau trừ những lúc trao đổi bài vở mỗi khi cô gặp khó khăn trong việc dịch bài. Chris là học trò cưng của thầy và luôn đạt điểm tuyệt đối ở tất cả các bài thi.

Mọi người trong lớp chỉ muốn treo cậu ta lên là vì thế.

“Cậu đã làm bài tập chiều nay chưa?” Cuối cùng cậu ta hỏi.

Cô gật đầu.

“Đề tài hay đúng không? Rất thú vị.” Qua vẻ mặt, cô đoán cậu ta thực sự có ý đó.

“Thú vị như thể khoan răng mà không cần thuốc tê ấy,” cô đáp lời cố ý bông đùa.

Cậu lại không cho là vậy.

Mặt cậu ta chùng xuống. “Xin lỗi nhé. Tớ lại biến thành con mọt sách rồi.” Cậu ta giựt tai về lo lắng rồi nhìn xuống đường. “Tớ phải đi rồi. Còn chuyện cần làm.”

Khi cậu chàng chuẩn bị rời đi, cô gọi với theo. “Chris này?”

Cậu ta dừng lại để ngoái nhìn cô.

“Hội chứng bị bao bọc quá đáng hả?”

“Gì cơ?”

“Cậu cũng bị bố mẹ bao bọc quá mức đúng không?”

Chris gãi gãi sau gáy. “Sao cậu biết?”

“Tin tớ đi, cậu có những triệu chứng điển hình mà. Tớ cũng từng như vậy, nhưng sau một vài năm điều trị liên tục, tớ đã học được cách che giấu và gần như cư xử bình thường như bây giờ.”

Cậu ta cười phá lên. “Cậu còn nhớ tên của bác sĩ điều trị không?”

Cô cười. “Có chứ.” Cassandra hất đầu về phía quán cà phê. “Có rảnh uống cốc cà phê không?”

Cậu trông như thể cô vừa đưa cho cậu chìa khóa vào kho lưu trữ vàng Fort Knox vậy. “Có, cảm ơn cậu.”

Cô và Kat dẫn đường vào Starbucks, Chris đi ngay sau hai người như một chú cún vui vẻ khi chủ mới về nhà.

Sau khi đã gọi xong đồ uống, họ ngồi ở phía sau quán, cách xa cửa sổ để ánh nắng không thiêu cháy cô.

“Sao cậu lại học lớp Anh ngữ cổ?” Chris hỏi sau khi Kat đi vào phòng vệ sinh. “Cậu không giống kiểu tình nguyện chịu phạt như thế?”

“Tớ luôn cố tìm hiểu những... thứ cũ kĩ,” cô nói, ngập ngừng vì không tìm được từ thích hợp. Khó mà giải thích với một người lạ rằng cô đi nghiên cứu về những cách chữa bệnh cổ và lời chú với hi vọng kéo dài sự sống. “Còn cậu? Trông cậu giống tuýp người thoải mái hơn nếu được học lớp tin học.”

Cậu ta nhún vai. “Tớ đang muốn qua kì thi này. Tớ muốn học cái gì đó nhẹ nhàng thôi.”

“Ừ nhưng sao lại là Anh ngữ cổ. Cậu sống trong gia đình như thế nào vậy?”

“Một gia đình thực sự có những người nói thứ tiếng đó.”

“Không đời nào!” cô nói vẻ không tin được. “Ai còn nói thứ tiếng đó chứ?”

“Nhà tớ. Thật đấy.” Rồi cậu nói gì đó cô không hiểu được.

“Cậu vừa chửi tớ đấy à?”

“Không,” cậu nói chân thành. “Tớ không bao giờ cư xử như thế.”

Cô cười khi liếc sang chiếc ba lô của cậu. Một cuốn sổ ghi chép lịch hàng ngày màu nâu cũ sờn thò ra khỏi túi hông chưa kéo hết khóa. Ở bên gáy sổ có một sợi ruy-băng màu mận đỏ lơ lửng, một đầu dính huy hiệu gì đó trông thú vị. Huy hiệu có hình tám khiên tròn và hai thanh kiếm bắt chéo nhau, ở trên cùng là ba chữ cái T.S.Đ.

Lạ thật, ngày hôm nay cô lại thấy mấy chữ này trong lúc cô cũng đang nghĩ tới những kẻ có cùng chữ cái đó nhưng khác hoàn toàn.

Điền báo chẳng...

“T.S.Đ?” Cô cất tiếng hỏi trong lúc đưa tay sờ chiếc huy hiệu. Cô lật mặt sau của nó và trái tim như ngừng đập khi cô nhìn thấy hàng thứ Thosan-dem.com được khắc trên đó.

“Hả?” Chris nhìn sang. “À... À!” cậu ta ngập ngừng, giọng đầy lo lắng. Cậu ta cầm lấy nó và nhét lại vào ba lô, rồi kéo khóa lại. “Chỉ là mấy thứ lặt vặt để giải trí thôi mà.”

Sao cậu ta căng thẳng vậy? Trông cậu ta khó chịu thấy rõ. “Cậu chắc cậu không làm gì phi pháp chứ, Chris?”

“Tin tớ đi mà. Nếu tớ mà có suy nghĩ ấy, sẽ bị phát hiện và xử lý ngay.”

Cassandra không chắc lắm, đúng lúc Kat quay trở lại.

Thosandem.com...

Cô chưa từng thử tìm kiếm bằng cụm từ có dấu gạch nối như thế. Giờ cô đã có hẳn tên trang web để thử.

Họ trò chuyện thêm ít phút về trường lớp rồi chia tay vì Chris phải lo nốt công chuyện trước khi có lớp Anh ngữ cô chiều muộn hôm nay và cô cũng cần quay lại trường trước tiết tiếp theo.

Cô có thể trốn một tiết chứ hai tiết thì...

Không bao giờ. Cassandra rất chuyên cần.

Sau một hồi, cô đã an toàn có mặt ở lớp học, chờ giảng viên môn Văn học cổ điển tới lớp trong khi các sinh viên khác trò chuyện xung quanh. Kat đã tới ngồi ở sảnh chờ, chắc lại đang đọc một tiểu thuyết của Kinley MacGregor.

Trong lúc chờ giảng viên, Cassandra mở chiếc máy tính cầm tay Pahn Pilot ra và quyết định tìm kiếm một chút trên mạng. Cô gõ địa chỉ Thosan-dem.com.

Cô chờ trang web hiện ra.

Lúc nó hiện ra thật sự, cô há hốc miệng vì ngạc nhiên.

Chà, chuyện thú vị đây...

Ghi chú:

1. Wulf nói bằng tiếng Bắc Âu cổ (bản gốc là villkat).